

καὶ μεγάλα ήδύναντο νὰ ἐπιτευχθῶσιν ἀποτελέσματα. Ἀνέπτυξε λοιπὸν τὴν ιδέαν ταύτην εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ συνεφώνησε μετὰ τῆς σιδηροδρομικῆς ἑταῖρείας νὰ τεθῇ εἰς κυκλοφορίαν ίδια ἀμάξεστοιχία εἰς Χαρμπορόου τῇ 23/5 οὐρανίου 1841. Αὕτη ἡ πρώτη δημοσίᾳ ἀγγελθεῖσα σιδηροδρομικὴ ἀμάξεστοιχία πρὸς ἐκδρομὰς μετεκόμισεν οὐχὶ διλγωτέρους τῶν 750 ταξειδιωτῶν, ἀντὶ ἑνὸς σελινίου ἔκαστον. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς ταύτης κατέπει τὸν Κούκ νὰ συνδυάσῃ τὴν ἐπιγείρησιν τοιούτων ἐκδρομῶν μετὰ τῆς ἐν τῇ ἐκτυπώσει βιβλίων καὶ λοιπῶν ἐργασίας αὐτοῦ ἐν Λάιτσετερ, ὅπου εἶχε μετοικήσει. Διωργάνωσε λοιπὸν ἐκδρομὰς εἰς Δέρβη, Νοττιγκάμην καὶ Βιρμιγάμην καὶ ἐπὶ τῇ τεραστίᾳ ἀναπτύξει τῆς ἐργασίας ταύτης, καθ' ἥν κατὰ διαφόρους ἐκδρομὰς μετεκόμιζε 4—5000 ταξειδιωτῶν, συνῆψε τῷ 1844 διαρκεῖς συμφωνίας μετὰ τῆς σιδηροδρομικῆς ἑταῖρίας τοῦ Midland Railway, δι' ὃν ὑπερχεοῦτο αὐτὴ νὰ θέτῃ εἰς τὴν διάθετιν αὐτοῦ ἀμάξεστοιχίας ὄπονταδήποτε παρίστατο ἡ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη, ἐκείνου προμηθεύοντος τοὺς ταξειδιώτας. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἡ ἐπιγείρησις ἐπεξετάθη εἰς Λιθερπούλην, τὴν Νῆσον τοῦ Ἀνθρώπου καὶ Διούλενον. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην διωργάνωσε καὶ ἐκδρομὴν εἰς Σκωτίαν καὶ μετήγαγε 350 ταξειδιώτας ἐκ Λάιτσετερ καὶ Νοττιγκάμης εἰς Γλασκώβην, ὅπου τὰ μελη τῆς ἐκδρομῆς ἐνθέρμου ἔτυχον δεξιώσεως. Κατόπιν ἐπηκολούθησαν ἐκδρομαὶ εἰς Ίρλανδίαν ὑπὸ τὴν ιδίαν αὐτοῦ διδηγίαν καὶ τῷ 1851 ὁ Κούκ μετήγαγε γιλιάδας λασοῦ εἰς τὴν Μεγάλην ἐν Χάϊδ Πάρκῳ ἔκθεσιν. Ἡ ἐργασία αὐτῇ ἤξετο ἐξαπολούμενη κατὰ πάσας τὰς διεύθυνσεis ἐν τῷ Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Εὐρώπῃ. Ἡ φιλοδοξία ὅμως τοῦ Κούκ ἦτο ἡ διοργάνωσις ἐτησίας περιοδείας τῆς γῆς, ἥν καὶ ἐπιτυχός διεξήγαγεν. Πρώτην τοιαύτην περιοδείαν ἔξετέλεσε τῷ 1872, ὅτε ἀντὸς μετ' ἐνέα συνδόδων προσέθη εἰς τὴν οὔπω ἀντὸν κληθεῖσαν ἐξερευνητικὴν περιοδείαν. Ἡ περιοδεία αὐτῇ συνετελέσθη ἐντὸς 222 ἡμερῶν. Ὁ Κούκ ἀπεγγόρησε τῆς ἑταῖρίας τῷ 1878 καὶ ἡ ἐργασία ἐτέθη τότε ὑπὸ τὴν μόνην διεύθυνσιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου Μ. Κούκ. Ἡ πεντηκοστὴ ἐπετηρίς τῆς ἑταῖρίας ἐωράσθη διὰ συμπατίου ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Εενοδοχείῳ κατὰ ιούλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους. Κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου αὐτοῦ ἐτῇ ὁ Κούκ ἔπειθε τύφλωσιν.

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ.

A.

Καθ' ἑκάστην, πρὸς τὸ λυκόφως, ἥρχετο πρὸ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας μου, ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ φωταερίου, καὶ ἔψκλλεν. Ἐφερε παλαιὰν ρεδιγκόταν στίλβουσαν ἐνιακοῦ ὡς ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, περισκελίδα παλαιοῦ συρμοῦ καὶ ὑποδήματα παλαιὰ τετρυπημένα. Ἐπειδὴ πάντοτε εἶχεν ὑψωμένον τὸ ἐπανορθώριον του, ἀγνωστον ἐξὸν ἐφόρει γιτῶνα. Παρὰ τὴν ἐλεεεινὴν ταύτην περιβολὴν, ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος διετήρει συμπαθή συσιογγωμάτιαν. Ὁ μύστας αὐτοῦ ἦτο ξανθός, πάντοτε δὲ ἥτο ἔξυρισμένος τὸ πρόσωπον.

Οἱ πλανόδιοι ραψῳδοὶ περιέρχονται πάντοτε τὰς ὄδοις ἀνὰ δύο. Ἐκείνος περιήρχετο μόνος, ἔφερε δὲ πάντοτε μετ' αὐτοῦ τὴν βάρβιτόν του.

Τὸ πρόσωπόν του προέδιε μεγάλην θιλίψιν, ἥν ἀπετύπου ἐν τῷ ἄσματι του καὶ ἐν τῷ ἡχῷ τῆς βάρβιτου. Ἰσως δὲ τοῦτο κατέστησε τὸν ραψῳδὸν λίαν συμπαθῆ.

Καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, διατὸν ὁ ραψῳδὸς ἔψαλλε, ἴστημην παρὰ τὸ παράθυρον του καὶ ἡκροώμην, καίτοι πάντοτε τὰ αὐτὰ τεμάχια ἔπαιζεν. Ἐπὶ ἔνα περίπου μῆνα, καθ' ἑκάστην σχεδόν, τὸν ἔβλεπον. Ἄφεντως τὴν ὑπαρχίαν τοῦ ραψῳδοῦ ἐτέραττον θιλίψεις καὶ λύπαι.

‘Ημέραν τινά, αἱ κινήσεις αὐτοῦ ἤσαν τεταρχυμέναι, ὁ δὲ

βηματισμὸς αὐτοῦ προέδιδεν ἀνησυχίαν. Ἀπὸ στιγμῶν εἰς στιγμές, μειδίαμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἀλλὰ τὸ μειδίαμα τοῦτο δὲν ἐδείκνυε γαράν. Ἐνέφαινε μᾶλλον πικρίαν καὶ εἰρωγείαν.

Μήπως δὲν εἶχε γρήματα ὅπως ἀγοράσῃ ἄλλα ἄσματα; Ἐσπέραν τινὰ τοῦ σεπτεμβρίου ἐπανῆλθεν ἀλλὰ δὲν ἔψαλε πλέον. Ἐπειζε μόνον διὰ τῆς βάρβιτου του. Ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς βάρβιτου του ἡχῶν ἀνέκραξε καθ' ἔκπτωτό:

— Εἰναι, ἀληθής καλλιτέχνης ὁ μυστικὸς οὗτος ἀνθρωπος!

‘Ηκροζήθην. Οὐδέποτε ἡχουσα τὸ μουσικὸν τοῦτο τεμάχιον, ὅπερ μεγάλην ἐντύπωσιν μοι προύζενησεν. Ἡτο θιλίερόν, θιλίερόν, ώς εἴναι θιλίερόν νὰ βλέπῃ τις τὰ φύλλα τῶν δένδρων καταπίπτοντα ὑπὸ τὸν ὄμιγχο ὁρανόν τοῦ φιλοπάρωρου.

Ο μουσικὸς ἔρριψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὄπίσω, τὸ δὲ βλέμμα του ἐφρίνετο ὅτι κατέτη ἔχεται ἐν τῷ ἀπειρῷ τοῦ ούρχου στερεώματι.

“Οταν ἀπεπερχτωσε τὸ μουσικὸν τεμάχιον, αἱ χείρες του κύτομάτως κατέπεσον ἐπὶ τοῦ σώματός του, καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρόν καὶ ὑποτρέμον φέγγος τοῦ φανοῦ τὸν εἰδὸν κλαίοντα.

Ἐξ αἰσθήματος συμπαθείας κινούμενος κατῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐπλησίασα τὸν μυστικὸν μουσικόν.

— Τί ζητεῖτε; μοὶ ἡρώτησε, συναθροίζων τὰ χρήματα τὰ δροσία τῷ εἶχον ρίψει ἐκ τῶν παραθύρων.

Τῷ εἶπον ὅτι ἡμην εἰς ἐκ τῶν τακτικῶν ἀκροατῶν του καὶ τῷ συνεχόντην διὰ τὴν τέχνην μεθ' ἡς ἐπειζε τὸ μουσικὸν ἔκεινον τεμάχιον.

— Α! εἶπε, τὸ ἡκούσατε; ἀλλ' ὥχι, μὴ μοὶ λέγετε ὅτι ἐπιχίθη καλλί. Κακῶς ἐπαίχθη. Α! ἐὰν ἡκούετε τὸ τεμάχιον τοῦτο πατίζεμενον ὑπὸ τοῦ γέρω-Δορμάν! Δάκρυα θὰ ἔχύνετε ἀκούοντες αὐτό, θὰ ἡσθίνεσθε τὴν καρδίαν σας δονομένην ώς δονοῦνται αἱ χορδαὶ τῆς βάρβιτου. Είναι τὸ ἀγαπητὸν τεμάχιον τῆς Λευκῆς, τῆς γυναικός μου. Ἐπιθυμεὶ πάντοτε νὰ παιῶ τοῦτο, ἀλλὰ μοὶ εἴναι ἀδύνατον, παντελῶς ἀδύνατον νὰ τὸ ἀποδώσω ὅπως πρέπει, ὅπως τὸ αἰσθάνομαι, ὅπως τὸ ἐπαιζεν γέρω-Δορμάν, ὅπως τὸ ἡγάπα τὴν Λευκή.

Ἐνῷ συνωμιλούμεν, ἐκείνος εἶχε τοποθετήσει τὴν βάρβιτον καὶ τὸ δοξάριόν του καὶ ἀμφότεροι ἀνήλθουμεν πρὸς τὴν Βελβίλ, ὅπου κατόψει. Μοὶ ἀγνωστοποίησεν ὅτι ἦτο ἐμπορικός ὑπάλληλος καὶ ὅτι ἀπολέσας τὴν θέσιν του, ἡναγκάζεθε νὰ περιέρχηται τὰς ὄδους ὅπως κερδίζῃ τὰ διὰ τὴν σύγχρονον του καὶ δι' αὐτὸν ἀναγκαῖα.

— Εἰσθε καλλιτέχνης, τῷ εἶπον, καὶ δύνασθε.

— Δέν δύναμαι νὰ κάμω τίποτε, τίποτε πλέον, μοὶ εἶπε μετὰ πικρίας. Είναι πολὺ ἀργά. Αἱ θιλίερες καὶ ἡ πτωχεία μὲ κατέστρεψαν. Ἀλλοτε ἐπαιζον εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰς συναλίξις, ἀλλὰ τώρα...

Δέν ἀπεπεράτωσε τὴν φράσιν του.

“Οταν ἐφέρασμεν πρὸ τῆς πενιχρᾶς κατοικίας του, τῷ ἡρώτησα τὸ δόνομά του, καὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ φροντίσω περὶ αὐτοῦ.

· Ωνοράζετο Παύλος Ἀμαντιέ.

Τὰς ἀκολούθους ἡμέρας δὲν ἥλθεν, ως πάντοτε, ὑπὸ τὰ παράθυρά μου. Μήπως τῷ συνέδητο τοιούτον;

· Εσπέραν τινὰ διησηύθην πρὸ τῆς πενιχρᾶς κατοικίας του, τῷ ἡρώτησα τὸ δόνομά του, καὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ φροντίσω περὶ αὐτοῦ.

· Ερθασα εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀνήλθον τὴν κλίμακα τῆς ἡγεμονίας του, τῆς οἰκίας του καὶ ἔκρουσα τὴν ἡμιάνοικον θύραν, ἐφ' ἣς ἦτο προσκεκολλημένον ἐπισκεπτήριον. Οὐδεμίας ἀπάντησε μοὶ ἐδόθη, ἀλλὰ ἡχουσα τὴν βάρβιτον τοῦ Ηαύλου Ἀμαντιέ. Εἰσῆλθον.

Πλησίον τοῦ παράθυρου, μελανειμογών, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστηριγμένην πρὸς τὰ ὄπίσω καὶ τὸ βλέμμα προστιλωμένον ἐπὶ τοῦ ούρχου, ὁ Παύλος ἐπαιζε τὴν βάρβιτόν του.

· Εκ τοῦ δωματίου του διαπεραστικὴ ὄσμη ἀνεδίδετο, ἔσμη

παρομοία πρός τὴν ἐκ τῶν δωματίων ἑτοιμοθανάτων ἀναδιδομένην. Τὸ πᾶν ἐν τῷ δωματίῳ ἡτο ἐν ἀταξίᾳ.

— Εὐ τῷ κρότου τῶν βημάτων μου, ὁ Παῦλος Ἀμαντιὲ ἔπειτας νὰ παιᾶν. Είτα, μόλις μὲ εἰδεν, ἔντεινηκε τὴν βέρβειτον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἥλθε πρός ἐμέ.

Οἱ ὄφθαλμοι του ἦσαν ἀγριοί, ἢ δὲ φυσιογνωμία προέδιδε μεγάλην ἡθικήν γχλέρωσιν.

— Η Λευκὴ ἀπέθανεν! μοι εἶπε σείων τὴν κεφαλήν.

Καὶ κατέπεσε ἐπὶ τίνος ἀδωλίου ἐπαναλαμένων: «Η Λευκὴ ἀπέθανεν!», εἶτα δὲ προσέθηκε μὲ φωνὴν διακεκομμένην.

— Κίναι Θλιβερά ιστορία, Θλιβερά. Θὰ σές τὴν διηγηθῶ!

B'.

«Ο Παῦλος νευρωδῶς καὶ μὲ διακοπτομένην ἐνιαχού φωνὴν ἔξηκολούθησε:

— «Πρὸ πέντε ἑτῶν ἐγγάρισα ἐν τινὶ θεάτρῳ, τῆς ὄρχιστρας τοῦ ὄποιου ἀπετέλουν μέλος, γηραιὸν βέρβειτιστίν, τὸν ὄποιον ἀπεκτέλουν «ὁ γέρω-Δορυξ». ἔζη πάντοτε μετὰ τῆς θυγατρός του. Ωνομάζετο Λευκὴ καὶ ἡτο πολὺ εὔειδής. Καίτοι μικρός, ἡτο πολὺ θελκτική μὲ τὸ γλυκὺ ωχρὸν αὐτῆς πρόσωπον, μὲ τὴν ὀρείχαν ἔχνθην κόμην της, μὲ τοὺς ἐλκυστικοὺς μεγάλους ὄφθαλμούς της.

«Τὴν ἡγέπων καὶ μὲ ἡγέπω.

— «Ητο ὄρφανή. Ο γηραιός συνάδελφός μου ἡτο πάππος της. Εζήτησα τὴν χειρά τῆς νέας.

— «Η Λευκὴ θὰ γίνη σύζυγός σου, μοι ἀπάντησεν ὁ γέρω-Δορυξ. ἀλλά μὲ μίαν συμφωνίαν, διτο θὰ ἐγκαταλίπῃς τὴν βέρβειτον. Καθώς, βλέπεις, παιδί μου, ἢ τέχνη μου δὲν κάμνει παρέδεις. Πάντα φτωχεῖς!

— «Ηρώυτην τῆς νέας, κύριε. Εζήτησα θέσιν, εὗρον καὶ ἐνυψώθην τὴν Λευκήν.

— «Τι εύτυχης ἡμέρα ἡτο δι' ἐμὲ ἐκείνη καθ' ἣν ωδήγουν τὴν νεαρήν γυναικά μου εἰς τὴν πενιχρήν κατοικίαν μου! Ητο ἡμέρα ἀνοίξεως καθ' ἣν ὁ ἥλιος μειδιῶν ἔχαιρέτα τὴν ἔνωσιν μας. Τὰ παιδία ἔπαιζον εἰς τὸ προσύλιον, αἱ δὲ νεάνιδες ἔψαλλον.

— «Εἴμεθα εὐδαίμονες!

— «Ο γέρω-Δορυάν δὲν ἡτο ἀπλούς μουσικός ἐκτελεστής, ἔξεινων τοὺς ὄποιους πολλάκις ἀπεντέλετέ τις, ἀλλὰ καὶ καλλιτέχνης πρώτης τέλεως δόκιμος μουσουγής, καθὼς ἔμιχθον μετὰ τὸν γάμον μου. Ἀλλ' ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε σειρά σκληρῶν δοκιμασιῶν. Υπέφερε καὶ μετ' αὐτοῦ ὑπέφερον καὶ οἱ συγγενεῖς του, οἵτινες ὑπέκειντο εἰς πολλάκις στερήσεις.

— «Ἔγω, διὰ νὰ μὴ καταδίκασθωμεν νὰ ζήσωμεν παρόμοιον βίον, ἡναγκάσθην διὰ παντὸς νὰ παρκίτσω τὴν τέχνην τοῦ μουσικοῦ.

— «Εἴμεθα εύτυχεις... ἀλλὰ δυστυχῶς ἢ εὐδαιμονία μας δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ. Ο πάππος τῆς Λευκῆς ἀπέθανεν. Η Λευκὴ ησθίησεν. Στηθικόν νόσησα ὑπέσκαπτε τὴν ὑγείαν της. Ήναγκάσθη νὰ μένῃ κλινήρης, πρὸ τεσσάρων δὲ μηνῶν ἡναγκάσθην νὰ ἀναχωρήσω τῆς θέσιος μου. Εἶχον χρήματά τινα. Εζήτησα νέαν θέσιν ἀλλὰ δὲν εὗρον. Εἴμεινα ἔνειν χρημάτων, ἐν πρὸς ἐν ἐπώλησα πάντα τὰ κοσμήματα τῆς γυναικός μου καὶ πάντα τὰ λοιπὰ πολύτιμα ἀντικείμενα ἐνεχυρίσατε εἰς τὸ Mont-de-Piété. Τέλος, ἡμέραν τινά, οὐδὲ ἀλλο ἀντικείμενον ἔχον ποτέν τινα ἀξέιδιαν ἀπέμεινε ἢ ἡ βέρβειτος τοῦ πάππου Δορυξ.

— Τότε ἀπεφύσισκε νὰ ψήλω χρημάτα εἰς τὰς γωνίας τῶν ὄδων, παρὰ τὸν δρόμον δὲ τὸν ὄποιον ἔδωκε, ἡναγκάσθην νὰ ζῶ διὰ τῆς βέρβειτος τὴν ὄποιαν δὲν ἐδικαιούμην νὰ ἔγγισω.

— «Προχθές....»

Γ'.

— «Ο Παῦλος Ἀμαντιὲ ἔστη ἐπὶ στιγμήν, ἡγέρθη, εἶτα δὲ ἔξηκολούθησε χαμηλότερον, διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

— «Προχθές, δταν ἐπανέκαμψε εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἢ Λευκὴ ἡγέρθη καὶ ἐκθητησεν ἐπὶ τῆς κλίνης, παρακαλοῦσά με νὰ παίξω τὴν Μυοσωτίδα. Η Λευκὴ ἐπεθύμει νὰ ἀκούση τὸ διὰ βέρβειτον τεμάχιον τοῦτο τὸ ὄποιον εἶχε συνθέσει ὁ πάππος της, τὸ τεμάχιον τοῦτο τὸ ὄποιον ἔγώ δὲν ἡδυνάμην νὰ παίξω καθὼς τὸ ἡννόουν.

— «Τπό τὴν λάχιψιν τῆς καρδίλας, ἢ Λευκὴ μοι ἐφήν πελιδυνοτέρα, καὶ σοθερώτερον ἀσθενής ἢ κατὰ τὰς προηγουμένας ἡμέρας. Εμειδίξα καὶ μοι ἐδείκνυε τὰ ἀποχρωματισθέντα οὐλά της. Τὸ μειδίαμα τοῦτο μοι ἐπλήξε τὴν καρδίαν.

— «Ἐλαχισ εἰς τὰς χειράς τὴν βέρβειτον καὶ ἥρχισκ νὰ παιᾶ, ἀλλ' οἱ δέκτυλοι μου συνεσπῶντο ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς βέρβειτου. Ηκουον τὴν ἀναπνοὴν τῆς Λευκῆς. Εύρισκετο ἐν ἀγωνίᾳ. Ενόησκ ὅτι ἐμέλλε νὰ μὲ ἀφῆση μόνον.

— Αὕτης, ἔτεινε τὰς χειράς της πρός ἐμὲ καὶ μοι εἶπεν.

— Παῦλε, Παῦλε μου, θὰ ἀποθένω χωρίς νὰ τὸ ἀκούσω διὰ τελευταίαν φοράν.

— «Τότε ἡθικήν της χαραχήν, ἢ δὲ καρδία μου ἐπαλλε σφοδρῶς, δὲν γνωρίζω δὲ τὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπέφερα. Ηρχισα αὖθις νὰ παιᾶ. Ω! τὴν φοράν ἐκείνην, τὸ ἐπέτυχον, ἡτο ὄπως τὸ ἐνίσουν καὶ ἡτο ὄφαιον· ἀλλὰ δὲν ἡμην ἔγώ δστις ἐδόνουν τὰς χαροδές, ἀλλὰ πνεῦμά τι ὅπερ εἰσέδυσεν ἐν ἐμοὶ—τὸ πάππου πάππου της.

— «Η Λευκὴ διετέλει ἀναυδός, ἔχουσα ἀνοικτούς τοὺς μεγάλους ὄφθαλμούς της, εὐθεία, ἀκίνητος. Μόλις ἐτελείωσα τὸ τεμάχιον, ἀφήκα παρατεταμένον ἀναστεναγμόν καὶ ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

— «Ητο νεκρός...»

— «Ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἡτις ἐκείτο πλησίον τῆς κλίνης της, εύρισκοντο αἱ ἔξης λέξεις γεγορημέναι διὰ μοισθόδοκονδύλου ἐπὶ τεμάχιον χάρτου· «Ἐὰν θελήσης νὰ ἔλθω πλησίον σου, νὰ παιῆσης τὴν Μυοσωτίδα».

— Σήμερον τὴν ἔθωψην εἰς Σαΐντ-Ούέν. Πλησίον τῶν φρουρίων ἐπαλίξεν ὄρχηστρα, ἐδίδετο ἑορτή. Πανταχοῦ χράξε καὶ φαιδρότερος δταν ἡ νεκρικὴ πομπὴ ἐξεκίνησεν ἐντεῦθεν, τὰ πάντα πέριξ ἡσαν περιλύπα. Τὰ πκιδία δὲν ἐπαίζον πλέον εἰς τὸ προσύλιον, αἱ νεάνιδες ἴσταντο ἐπὶ τῶν παραχθών, ἀλλὰ δὲν ἔψαλλον πλέον. Ή οἰκία ἐκλαίειν!

— «Ίδου, κύριε, θὰ παιᾶ τὴν Μυοσωτίδα καὶ ἡ Λευκὴ θὰ ἔλθῃ, θὰ τὴν ἴδητε!»

Δ'.

— «Ο Παῦλος Ἀμαντιὲ ἐπανέλαβε τὴν βέρβειτόν του.

— Τοὺς ὄφθαλμούς ἔχων προστηλωμένους εἰς τὸν οὐρανὸν, τὴν κεφαλήν ἐρριμένην πρός τὰ ὄπιστα, ἐπαίξε τὸ τεμάχιον ἐκείνο τὸ ὄποιον εἶχον ἀκούσει ἐσπέραν τινὰ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας μου.

— «Το γλυκεῖα ἡ ἀρμονία, δταν δὲ οἱ ἥχοι διεχέοντο Θλιβεροί, Θλιβεροί ως δταν τὰ φύλλα τῶν δένδρων πίπτωσιν υπὸ τὸν ὄμιχλωδὸν οὐρανὸν τοῦ φινιοπώρου, ὁ μουσικὸς ἐρριψε τὴν βέρβειτον, ἐπεσεν εἰς τὰ γόνατα καὶ ἀνέκραζεν, ἔχων τὰς χειράς τεμάχιαν.

— «Ο οὐρανὸς ἡνεῳχθη.... Ίδου ἡ Λευκὴ. Παρατηρήσατε, κύριε, παρατηρήσατε. Ίδου, ίδου αὐτή!»

— «Ἐνόησα. Ο Παῦλος Ἀμαντιὲ εἶχε παραφρούσει!

— Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ